

Philosophiâ morali; præsertim cum objecta interna præ mediis & externis longè majoris sint efficacitatis. Affectus verrò Ratio Nostra facilè cum Peripateticis in appetitu sensitivo agnoscit; sed & ei soli communiter relinquit, adeoq̃ non in statu humanitatis sed animalitatis tantùm ponit. Blanditur nimirùm Ratio sibi, putatq̃, has à se alienas esse perturbationes. Verum enim verò si ad statum Christianismi respiciamus, videbimus in eo ipsis Angelis (non ἀνθρώπου παθῶς, sicuti DEO, sed ἀληθῶς, verè proprièque) affectus à DEO tribui; Quid igitur in nobis appetitui rationali eisdem adscribere vereamur? Imò non tantùm τὸ ὄν, quòd sint in voluntate, sed & τὸ τί ἦν εἶναι, sive quid sint, hâc Christianæ Philosophiæ methodo certissimè clarissimèque cognosci potest. Nimirum cum Angeli sint immateriales, affectus eorum non possunt esse crassus, qui per se concomitantem habent aliquam corporis alterationem; E. & tales, propter eandem rationem, erunt voluntatis nostræ affectus; subtiles nempe, nullamq̃ corporis commotionem per se in motu suo spirituali req̃virentes.

TH. VIII.

Fœcunda verò hæc est in Christianâ Philosophiâ notitia, mox aliam pariens similem, de subjecto virtutum moralium, illud nimirum non solum appetitum sensitivum, sed & rationalem insimul esse. Ratio quidem sibi relicta inclinatur in contrariam sententiam, adeò ut ipsum Aristotelem in hanc partem propensiolem videri, abnuere haud renuat *Adcuratissimus* ejus *Interpres* *Thomasius Noster Philosoph. moralis Tab. VII.* Idem tamen cum Christianus non minus, quàm Peripateticus sit Philosophus, mox subjungit: *Sed quicquid hic sit de Aristotele, doctrina contraria accommodatior est Theologie orthodoxæ.* Sic enim in gratiam non minus, quàm ad nutum hujus argumentamur: In quocunq̃ Appetitu sunt affectus, per lapsum quidem Protoplastorum corrupti, sed apti ad recipiendam mediocritatem moralem, in eum debent & possunt virtutes morales introduci. Atqui in appetitu nostro rationali &c. E.

TH. IX.

Hoc autem cum non semper faciamus, potiùs affectus naturâ suâ indifferentes excedendo aut deficiendo sapissimè corrumpamus, non potest non nasci in nobis vitium; cujus natura rectissimè cognoscitur, si non tantùm Rationem nostram in statu humanita-
tis,